

## Reservation:

af Herr *Carlén*, med hvilken Herr *Mankell*, Herr *Sven Nilsson* och Herr *Lars Persson* sig förenat: Ifrån Lag-Utskottets majoritet är jag såvida skiljaktig, att jag anser institutionen af en *Rättens ombudsman* vara i mindre och enklare konkurser ej blott öfverflödig utan understundom rätt oläglig. Då emellertid hela processen i konkursmål är väsendtligen byggd på denna institution, kan icke heller jag tillstyrka bifall till motionen för det närvarande. Endast i sammanhang med en fullständig omarbetning af konkurslagen, hvarom dock nu ej är fråga, kan såvidt jag förstår, motionärens förslag vinna det afseende det i och för sig kan förtjena.

---

 N:o 9.

Ank. till Riksd. Kansli den 16 Febr. 1872, kl. 5 e. m.

*Utlåtande, i anledning af väckt motion om upphäfvande af lagens stadgande i 30 Kap. 1 § Rättegångs-balken om erläggande af revisions-skillning.*

Uti nämnda, af Herr *J. G. Granlund* inom Andra Kammaren väckta motion (N:o 143) har motionären anført, att af alla lagens föreskrifter den syntes vara mest obillig som i 30 Kap. 1 § Rättegångs-balken bestämde, att för sökande af Konungens pröfning af Hofrätts dom eller utslag skulle erläggas 200 daler, motsvarande 100 R:dr R:mt; att ett lagenligt styrkande af fattigdom för att dymedelst vinna den i 6 § af samma kapitel medgifna befrielse från berörda afgift vore med ganska många svårigheter förenadt, synnerligast för den, som icke vore alldeles utblottad; att syftemålet med detta stadgande väl vore att derigenom hindra processlystna parter att utan fog fullfölja mål till högsta instansen, som eljest ansåges blifva öfverhopad af göromål; men att lagens stadgande i 16 § af samma kapitel, att den som tappade skulle betala sin vederpart kostnad och skada, som ofta uppginge till

betydliga belopp, samt den straffbestämmelse sagda lagrum föreskrefve för den som emot bättre vetande och klara skäl droge saken under Konungen, torde vara tillräckliga för att icke missbruk i detta afseende borde ega rum; i anseende hvar till motionären yrkat, att ifrågavarande lagstadgande måtte upphävas.

Lag-Utskottet, som, till följd af erhållen remiss, det åligger att öfver motionen sig yttra, anser för sin del betänkligt att till detta yrkande tillstyrka bifall. Föreskriften om revisionsskilling synes hafva haft till ändamål och har otvifvelaktigt haft till följd att förekomma, det mål, vare sig af mera obetydlig vigt eller sådana, om hvilka den tappande parten borde kunna inse att ändring i Hofrättens dom icke stod att vinna, skulle dragas under Kongl. Maj:ts pröfning, på samma gång man dock velat att ingen skulle betagas möjligheten att erhålla en sådan pröfning. Endast den behöfver nemligen nedsätta revisionsskilling, som eger en viss förmögenhet, som för gäld ej häftar, eller viss årlig inkomst i lön eller pension och således är i tillfälle att anskaffa det för nedsättningen erforderliga beloppet. Alla andra få utan afgift söka Konungen, så vida de i behörig ordning styrka sin fattigdom, hvilket för dem, som verkligen afses att af denna frihet från afgift komma i åtnjutande, icke torde vara med någon svårighet förenadt. Men det är att befara att, om den föreslagna förändringen antages, Högsta Domstolens arbete skulle ökas i högre grad, än som med göromålens jemna gång derstädes kunde sammanstå. Att åter obehörig fullföljd skulle, på sätt motionären förmält, kunna hämmas derigenom att den, som slutligen tappade, förpligtades att till fulla gälda vederpartens rättegångskostnad och, om uppenbart vore att han utan skäl dragit saken under Konungen, därför dömdes till ansvar, synes Utskottet tvifvelaktigt. Ersättning för rättegångskostnad torde nemligen, äfven om den icke understeg den verkliga kostnaden, dock i allmänhet väl svårligen komma att bestämmas till så högt belopp, att den icke, om saken ej vore af alltför ringa vigt, uppvägdas af den tidsutdrägt, som vunnes genom fullföljden af målet, och erfarenheten har visat, att stadgandet i 30 Kap. 16 § Rättegångs-balken om ansvar å den, som emot bättre vett och klara skäl dragit någon sak under Konungen, hittills högst sällan ansetts kunna tillämpas; och det lär icke vara anledning antaga att sådant mera hädanefter än hittills kan ske. Dessutom synes någon obillighet icke ligga i ifrågavarande stadgande, enär part, som hos Kongl. Maj:t vinner äfven den obetydligaste ändring i Hofrättens beslut, återfår nedsatt revisionsskilling, men han deremot, om Hofrättens beslut varder i allo fastställt, kan antagas hafva utan fog fullföljt saken. I allt fall lär upphäfvande af stadgandet om nedsättande af revisionsskilling icke kunna ifrågakomma utan i sammanhang med förändrade föreskrifter rörande verkställighet af Hofrätts dom såsom villkor att få draga densamma under Konungen, hvarom ock komiterade för utsökningsväsendets ordnande afgifvit förslag, som nu afvakta Kongl. Maj:ts nådiga pröfning; ty sker ett sådant upphäfvande, utan att i sammanhang dermed andra garantier, än de i öfrigt nu i lag befintliga, bestämdes till

skydd emot ett obefogadt ändringssökande, skulle utan tvifvel den i Hofrätten vinnande parten, hvars rätt måste vara lika helig som den derstädes tappandes, kunna i denna sin rätt på ett betänkligt sätt uppehållas.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, får Utskottet vördsamt hemställa, att ifrågavarande motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 16 Februari 1872.

På Utskottets vägnar:

*Eric Sparre.*

---